

Capitolul 14

Șapte mărturii ale intervenției lui Dumnezeu în har și judecată

Studiile de până acum ne-au arătat că dezvoltarea de pe pământ a condus la o stare deosebit de rea. »Adevărul s-a poticnit pe stradă« (Isaia 59,14), sângele sfinților lui Dumnezeu este vărsat ca apa, provocarea publică a lui Dumnezeu și fala plină de mândrie se văd și se aud, binele este nimicim aproape complet de pe pământ (Psalmul 4,6) și adevărata credință în Dumnezeu aproape că nu se mai găsește (Luca 18,8). »Omul care este din pământ« (Psalmul 10,18), anticristul, se dezlănțuie printre sfinții din Palestina, se glorifică pe sine însuși și se face pe sine Dumnezeu în Ierusalim și în Templu. El amăgește și înșală lumea și transformă întreaga scenă pământească într-un teren de joc al lui satan. Prima fiară, în mândria ei, cu prigonirile și hulele ei este administratorul puternic al lui satan în teritorii vaste, pe care el i le-a dat. În această situație se aude mereu strigătul repetat al rămășiței iudaice, care are de suferit mai mult decât toți ceilalți sub povara mare a necazului. Ei strigă către Dumnezeu: »Până când?« Acest strigăt emoționant lovește în inima noastră o coardă de compasiune, deoarece prin duhul noi ne punem în situația lor: »De ce, Doamne, stai departe, Te ascunzi în timpuri de necaz?« (Psalmul 10,1). Acest capitol 14 din cartea Apocalipsa este răspunsul la strigătul rămășiței. El ne arată intervenția lui Dumnezeu în har și în judecată. Am văzut influența uimitoare a lui satan în triumful lui aparent asupra creștinătății și a iudaismului, câmpul lui deosebit de acțiune. De aceea s-ar putea presupune, că Dumnezeu ar fi indiferent și a dat pradă cruzimii dușmanului pe poporul Său. Dar nicidecum nu este așa, după cum o dovedește convingător conținutul acestui capitol.

Am observat deja, că capitolele 12, 13 și 14 constituie o profeție interdependentă. S-a arătat, că balaurul este izvorul ascuns al răului, și Copilul de parte bărbătească este omul după hotărârile lui Dumnezeu; mai departe, că Israel, mama Copilului de parte bărbătească, va fugi dinaintea balaurului. Acestea sunt temele principale din capitolul 12, care nu ne prezintă evoluția istorică, ci ne prezintă lucrurile și evenimentele așa cum sunt ele văzute în cer. În capitolul 13 sunt descrise trăsăturile de caracter, istoria și activitatea celor două fiare, prin care satan își va desfășura pe pământ planurile lui rele. În continuare, pe baza unui șir de evenimente, ni se prezintă mâna lui Dumnezeu. Capitolul 14 conține șapte subiecte diferite; noi vedem în ele

1. rămășița păstrată din Iuda pe muntele Sionului (versetele 1-5),
2. ultima mărturie a lui Dumnezeu, Evanghelia veșnică (versetele 6-7),
3. anunțarea căderii Babilonului (versetul 8),
4. soarta îngrozitoare a acelor care se vor închina fiarei (versetele 9-11),
5. fericirea acelor care vor muri în Domnul (versetul 13),
6. recolta pământului, o judecată distinctivă (versetele 14-16),
7. recoltarea mâniei lui Dumnezeu, o judecată necruțătoare (versetele 17-20).

Prin aceasta aceste trei capitole reprezintă o intercalare foarte importantă. Locul lor între judecățile anunțate prin trâmbițe și judecățile anunțate prin vărsarea potirelor merită atenție. Ele arată cine este adevăratul inițiator al nedreptății îngrozitoare și al păcatului pe pământ, prin ce uneltele umane vor fi ele exercitate și în cele din urmă intervenția lui Dumnezeu în aceste evenimente. În continuarea acestora, după ce am văzut josnicia și răutatea fiarei, ni se arată și judecata ei grea prin vărsarea potirului mâniei lui Dumnezeu. Capitolele 12, 13 și 14 inițiază prin aceasta aceste judecăți grele, executate în succesiune rapidă și cu asprime, care vor încheia judecățile providenței lui Dumnezeu. După aceea vor urma numai judecățile, pe care Domnul le va exercita personal.

1. Rămășița iudaică ocrotită

Mielul împreună cu rămășița pe Muntele Sion

1. - »Și am văzut: și iată Mielul stând pe Muntele Sion și cu El o sută patruzeci și patru de mii având Numele Său și Numele Tatălui Său scris pe frunțile lor.« - Numele Sion apare o singură dată în cartea Apocalipsa. În Sfânta Scriptură însă el este amintit deseori, și de cele mai multe ori în legătură cu marea dragoste a Domnului și a intereselor Sale față de acest loc cu importanță deosebită. La prima lui numire, când David a luat cetatea Sion de la Iebusiți (2 Samuel 5,7), este foarte remarcabil, că scriitorul sfânt al istoriei adaugă: »Aceasta este cetatea lui David«. Saul, înaintașul lui David pe tron, era omul după inima poporului, un tablou al „împăratului” care va domni înainte de venirea Domnului în Ierusalim, anticristul. David, adevăratul împărat al lui Israel, era alesul *Domnului* și Sion era reședința guvernării lui. În privința aceasta este un tablou al Domnului nostru, care va domni »ca Împărat pe Muntele Sion și în Ierusalim« (Isaia 24,23). Pentru un iudeu Sionul este bogat în amintiri sfinte. El este ținta speranței lui. El este și cetatea aleasă de Dumnezeu. »Pentru că Domnul a ales Sionul, l-a dorit ca locuință a Lui, și a zis: „Acesta este odihna Mea pentru totdeauna, aici voi locui, pentru că l-am dorit.”« (Psalm 132,13-14) »Frumos în înălțimea sa, bucuria întregului pământ este muntele Sionului, în părțile de nord, cetatea Marelui Împărat.« (Psalm 48,2) El va fi reședința guvernării asupra întregului pământ și locul cel mai important în timpul Împărăției de o mie de ani (Isaia 2). El este locul unde Dumnezeu, potrivit cu hotărârea Lui, va unge și va așeza pe Împăratul Său (Psalmul 2,6). Deci trei gânduri diferite stau în legătură cu muntele Sion: el este reședința puterii regale, locul intervenției lui Dumnezeu în har și locul domniei neîngrădite a Domnului. La toate acestea Israel stă în prim plan.

Viziunea, pe care Ioan o vede (versetele 1-5), este luminoasă și prietenoasă și potrivită să bucure inimile, ca liniștea după o furtună. Ea este, ca și unele alte viziuni, îndreptată spre viitor și arată evenimente, care pe parcursul întâmplărilor viitoare vor avea efectiv loc abia mai târziu. În capitolul 7,9 este văzută mulțimea oamenilor mântuiți dintre națiuni, și în capitolul 11,15 și capitolul 12,10 este vestită Împărăția de o mie de ani ca și cum ar fi venită; și acestea sunt *priviri spre viitor*, în timpul venirii Domnului cu putere. Cu toate că Hristos în timpul la care se referă această viziune nu Și-a luat încă domnia pe muntele Sion, El este văzut aici mai dinainte ca Mielul care stă alături de aleșii Lui pe muntele Sion. Înainte să se împlinescă aceasta, trebuie să se verse potirele mâniei lui Dumnezeu. – Această pârgă de 144.000 din acest capitol sunt din seminția lui *Iuda*, cei 144.000 pecetluiți din capitolul 7,4 sunt din *toate semințiile* lui Israel. Acești mântuiți poartă scris pe frunțile lor Numele Mielului și Numele Tatălui Lui (nu al lor). Orice adorator al fiarei va primi *semnul fiarei*. Numele Mielului și al Tatălui Său va fi purtat dimpotrivă de fiecare mărturisitor adevărat al Domnului pe fruntea lui ca semn clar de recunoaștere. Acești martori vor veni din încercarea grea pricinuită de fiară. Sunt iudei, care în timpul încercărilor au susținut cu statornicie drepturile lui Dumnezeu și ale Mielului și după aceea vor primi și recunoașterea publică din partea Lui. Mulți dintre frații lor vor muri chiar și mărturia lor o vor pecetlui cu sângele lor. Aceștia de aici vor fi păziți în timpul îngrozitor al necazului cel mare. Presupunem că mulțimea nenumărabilă dintre națiuni (capitolul 7,9) sunt aceleași persoane cu oile și neprihăniții amintiți în Matei 25, care vor intra în viața veșnică (Matei 25,31-34.46), și că »a treia parte«, curățită ca argintul și încercată ca aurul (Zaharia 13,8-9), sunt aceiași cu cei 144.000 de sfinți iudei, care în teritoriul pământesc vor ocupa un loc deosebit în timpul Împărăției de o mie de ani. Ei vor sta împreună cu Mielul pe muntele Sion, reședința împărăției. Ce schimbare! De la tirania fiarei la părtașia cu Mielul, de la locul suferinței la locul puterii și slavei!

Cântăreți la harfă și cântăreți cu gura

2.-3. »Și am auzit un glas din cer ca un glas de ape multe și ca un glas de tunet mare. Și glasul pe care l-am auzit era ca al cântăreților cu harfa care cântă la harfele lor; și cântau o cântare nouă înaintea tronului și înaintea celor patru făpturi vii și a bătrânilor. Și nimeni nu putea să învețe cântarea, decât cei o sută patruzeci și patru de mii, cei răscumparați de pe pământ.« - Ioan a văzut cerul în mișcare și a auzit cântări și cântece cu harfa. Odinioară s-a auzit pe pământ cântecele Babilonului (Daniel 3,5), deseori strigăte de biruință, amestecate cu plângerile de durere ale celor înfrânți. Am văzut mai înainte fiara, cum fără nici un simțământ cu brutalitate bestială calcă în picioare pământul și-l zdrobește (Daniel 7,23), și tovarășul ei la rău, anticristul, cum întunecă lumea din punct de vedere moral și o duce în rătăcire. Dar acum o altă priveliște veselește ochiul, și alte sunete și cântări ajung la ureche. Vedem aici o altă oștire *în cer*, care se deosebește de ființele vii și de bătrâni, căci ei cântă cu harfele lor și cântă »înaintea tronului și înaintea celor patru făpturi vii și a bătrânilor«. *Harfele* sunt amintite de trei ori în cartea Apocalipsa, și de fiecare dată în legătură cu cântarea (capitolul 5,8; 14,2; 15,2). Ele acompaniază cântarea de laudă cântată în cor de oștirea cerească a răscumparaților. Bătrânii, reprezentanții simbolici ai răscumparaților din trecut și din prezent, preamăresc cu harfele lor și cu cântările lor pe Miel și marea Lui lucrare de răscumpărare (capitolul 5,8-10). Aici biruitoarii din seminția lui Iuda, care au suferit moartea de martir și privind în viitor sunt văzuți deja ca înviați, fac cunoscut în mod asemănător bucuria lor și triumful lor (capitolul 14,2-3; 15,2-3). După înțelegerea noastră în aceste două locuri din Scriptură se vorbește despre aceiași cântăreți cu harfa. Cântarea cu gura și cântarea cu harfa se contopesc așa fel, că se aud ca »o voce«, maiestică ca »un glas de ape multe« și puternică ca »un glas de tunet mare«. Cântăreții cu harfa cântă »o cântare nouă«, care are ca temă răscumpărarea și stă în legătură cu Mielul, care i-a răscumpărat. »Cântarea lui Moise« și »cântarea Mielului« (capitolul 15,3) leagă acțiunea cu putere a lui Dumnezeu cu Israel în trecut cu harul Său actual, în care El îi întâmpină pe ei și ne întâmpină și pe noi. - Ioan a văzut marea mulțime a celor răscumparați dintre națiuni, care va constitui „nucleul” locuitorilor din timpul Împărăției de o mie de ani pe pământ, stând »înaintea tronului« (capitolul 7,9). Tot așa aici acești răscumparații cântă »înaintea tronului«. Însă primii vor fi pe pământ, iar ultimii în cer; ei vor ocupa deci poziții diferite. Cei răscumparați dintre națiuni vor sta în sens figurat sau moral/spiritual înaintea tronului, în timp ce grupa de martiri dintre iudei vor ocupa realmente un loc în legătură cu tronul.

3. »Și nimeni nu putea să învețe cântarea, decât cei o sută patruzeci și patru de mii, cei răscumparați de pe pământ.« - Este evidentă o legătură strânsă și concordantă între cele două grupe de cântăreți în cor în cer și cei o sută patruzeci și patru de mii, care stau împreună cu Mielul pe muntele Sion. Mai întâi ei vor constitui împreună realmente o grupă pe pământ, iudei după descendență, în sens spiritual comuniune de sfinți. Ei vor fi tovarăși în lucru și osteneală, în mărturia lor și în suferința lor sub asuprirea din partea fiarei și a lui anticrist. Mulți dintre ei vor pecetlui mărturia lor cu sângele lor, ceilalți, despărțiți de stricăciunea mediului din jurul lor, vor trece prin necaz. Primii vor fi după aceea cântăreții cu harfele din cer, ultimii vor fi cei păstrați din Iuda pe muntele Sion. De aceea legătura strânsă dintre cele două grupe este ușor de înțeles. Ea se va arăta prin aceea că numai cei salvați și eliberați din Iuda de pe muntele Sion vor putea pe pământ să învețe cântarea și să cânte împreună cu frații lor »dinaintea tronului« din cer. Pe pământ ei vor trebui s-o *învețe*, răscumparații din cer o vor *cunoaște* (1 Corinteni 13,12).

Cei salvați de pe muntele Sion sunt biruitoarii asupra fiarei, cei care stau împreună cu Mielul și au voie să ocupe împreună cu El locul Împărăției. Dar pentru a arăta fundamentul binecuvântării lor, se spune despre ei, că ei au fost »răscumparați de pe pământ«. Toți sfinții din cer și de pe pământ au fost *răscumparați și salvați*. Răscumparații sunt însă toți oamenii și toate lucrurile, salvați sunt numai credincioșii adevărați.

Biruatorii de pe muntele Sion

4.-5. - »Aceștia sunt cei care nu s-au întinat cu femeii, pentru că sunt feciori; aceștia sunt cei care urmează Mielul oriunde ar merge El. Aceștia au fost răscumpărați dintre oameni, ca cel dintâi rod pentru Dumnezeu și pentru Miel: și în gura lor nu s-a găsit minciună, pentru că sunt fără vină.« - În versetele 1-5 vedem trei grupe de oameni răscumpărați.

1. Bătrânii, sfinții din timpul trecut și din prezent.
2. Cătăreții cu harfa, martirii iudei din cer.
3. Biruatorii din Iuda, care trec prin necazul cel mare și rămân în viață.

Acești biruatori vor fi uniți cu Mielul în triumful Său și vor sta cu El pe muntele Sion, pe locul care este în legătură cu Împărăția și cu harul nemărginit. Despre ei se spune aici, că au rămas neîntinați în mijlocul celei mai mari stricăciuni, al unei slujiri vădite la idoli, al lăudăroșeniei plină de mândrie, al blasfemiei îndrăznețe și al ateismului. Ei vor trece deci, fără să se întineze, printr-un mediu dedat în totul lui satan. În acest timp rău vor trăi și vor umbla (2 Corinteni 11,2) într-o curăție¹ de fecioară și »se vor păstra neîntinați de lume« (Iacov 1,27). Însă viața lor nu va fi caracterizată numai de o curăție ca de fecioară, ci și de o dragoste de fecioară, o simpatie a inimii neîmpărțită pentru Miel. Atât *curăția* lor, cât și *ascultarea* lor deplină și necondiționată va fi confirmată; ei »urmează pe Miel oriunde merge El«. Prin aceasta ei vor dovedi că sunt ucenici adevărați.

Despre acești sfinți se mai spune, că ei »**au fost răscumpărați dintre oameni**« și »au fost răscumpărați de pe pământ« (versetul 3). Aceasta înseamnă cu Dumnezeu în harul Său pe de o parte îi va scoate din mijlocul unui *neam de oameni* stricat și pe de altă parte dintr-un *mediu* necurat. Răscumpărarea este privită ca un act deosebit al harului liber.

Ei vor fi »**ca cel dintâi rod pentru Dumnezeu și pentru Miel**«, prevestitori ai binecuvântării vaste care va veni pe pământ. Dumnezeu și Mielul vor culege o recoltă bogată și deplină, și aceștia sunt totodată o probă, un prim rod. Expresia *rodul dintâi* arată un proces temporal dintr-o binecuvântare de același fel (Romani 8,23; 1 Corinteni 15,20-23; Iacov 1,18).

5. - »Și în gura lor nu s-a găsit minciună, pentru că sunt fără vină.« - Veridicitatea în cuvintele lor îi va caracteriza. Ei vor mărturisi și adevărul, că Isus este Hristosul, că El este adevăratul Mesia (1 Ioan 2,21-27), în opoziție cu mulțimea, care va fi dată să creadă minciuna și să recunoască și să primească pe falsul Mesia și pe anticrist. (2 Tesaloniceni 2,11; 1 Ioan 2,22).

Cu recunoașterea, că ei sunt **fără vină** se încheie descrierea frumoasă a celor 144.000 de pe muntele Sion. Aceasta înseamnă că în umblarea lor practică și în toată comportarea lor ei vor fi fără vină. Ei vor refuza să asculte de dispozițiile batjocoritoare și ostile ale fiarei, nu se vor mira de fiară și nu se vor închina ei. Cu oroare sfântă vor respinge ademenirile anticristului, care vor conduce mulțimea în rătăcire. În aceste lucruri ei vor fi fără vină. Dacă ar fi vorba de sfințenia absolută a lui Dumnezeu, de cerințele tronului Său și naturii Sale, atunci nu s-ar putea spune despre nimeni de pe pământ că este fără vină. Dar nu acesta este gândul din acest verset; el arată aprecierea divină a comportării lor practice în timpul domniei fiarei.

¹ Să atribuim cuvintele Scripturii »Aceștia sunt cei care nu s-au întinat cu femeii, pentru că sunt feciori« la o literalmente inocență arată o lipsă regretabilă în înțelegerea spirituală. În afară de aceasta o astfel de interpretare eronată ar limita în mod necesar mulțimea de pe muntele Sion numai la bărbați.

Privire retrospectivă

În această primă parte a acestui capitol vedem Mielul stând pe muntele Sion, scurt timp înainte de a-Și lua puterea de Împărat al lui Israel. Unit cu El vedem un anumit și deplin număr de iudei, care au venit din necazul cel mare. Aceștia poartă public vizibil Numele Mielului și Numele Tatălui Său, care în lumina strălucirii depline a slavei Împărăției de o mie de ani exprimă că ei sunt recunoscuți public de Dumnezeu. După aceea se aude un glas puternic, maiestuos și plin de autoritate. Este *un* glas în care se unește cântecul cu harfa și cântarea multora. Acești cântăreți și cântăreți la harfă se află în cer. Ei sunt diferențiați ca o grupă deosebită de sfinți față de bătrâni, față de cei care au adormit și înviați și față de sfinții rămași în viață (1 Tesaloniceni 4,15-17). Cântăreții cu harfa sunt frații celor care se văd pe muntele Sion. Ei și-au dat mai bine viața, decât să se supună fiarei, slujitorilor ei și celor care o ajută, care stăpânește conștiința mulțimii de oameni. Numai în această viziune ei sunt văzuți ca înviați; întreaga viziune este realmente o privire mai dinainte asupra timpului Împărăției de o mie de ani. Numai frații lor de pe pământ, care mai înainte au fost tovarășii lor în mărturisirea adevărului și în suferințele legate de aceasta, pot să învețe această cântare cântată în cer. Cât de aproape este cerul de pământ, în mod deosebit în acele zile! Cât de adevărată, reală și practică este părtășia sfinților din cer cu cei de pe pământ! Este ziua despre care se vorbește în Osea 2,21-22 și în Ioan 1,51.

De două ori este numit fundamentul pe baza căruia cei mântuiți de pe pământ pot să stea în părtășie sfântă cu Mielul pe muntele Sion. Ei au fost *răscumpărați* cu prețul sângelui Mielului. După aceea sunt amintite 4 caracteristici ale umblării lor practice (nu ale stării lor lăuntrice), care ar trebui să caracterizeze principal umblarea tuturor oamenilor lui Dumnezeu din toate timpurile:

1. *Despărțirea* radicală și necondiționată de fărădelege și de închinarea la idoli din jurul lor. Despărțiți de rău, ei păstrează o curăție ca de fecioară și o simpatie ca de fecioară față de Hristos.
2. *Ascultarea și ucenicia* ca semne caracteristice evidente. Într-un timp și într-un necaz, în care toți, cu excepția celor aleși, urmează pe fiară, ei urmează pe Miel, oriunde merge El. Ei Îl urmează în lepădarea Lui, și tot așa ei Îl vor urma în slava Sa. Verbul a urma este la timpul prezent.
3. *Veridicitatea* în cuvintele lor și în mărturisirea lor. Ea este o altă caracteristică a comportării practice a acestor sfinți. Dacă creștinătatea ca întreg a fost lăsată pradă, ca ea să creadă minciuna satanică (2 Tesaloniceni 2,11), atunci acești sfinți temători de Dumnezeu dintre iudei se țin cu tărie de adevărul Sfintei Scripturi și de învățăturile ei referitoare la adevăratul Mesia și Profet.
4. *Fără vină* în comportarea lor exterioară și în umblarea lor înaintea oamenilor. Aceasta este o descriere rezumativă și nimerită a vieții lor practice. Ei sunt întâiul rod al recoltei, care va fi adusă din Israel, o bucurie pentru Dumnezeu și pentru Miel.

2. Vestirea Evangheliei veșnice

6.-7. - »Și am văzut un alt înger zburând în mijlocul cerului, având o Evanghelie eternă de vestit celor care locuiesc pe pământ și oricărei națiuni și seminții și limbi și popor, spunând cu glas tare: „Temeți-vă de Dumnezeu și dați-I glorie, pentru că a venit ceasul judecății Lui; și închinați-vă Celui care a făcut cerul și pământul și marea și izvoarele apelor!”« - De la versetul 6 și până la sfârșit, capitolul arată succesiunea efectivă a evenimentelor. Prima viziune (versetele 1-5) este o privire mai dinainte spre timpul fericit în care, după ce s-au retras norii întunecați ai judecății, licărirea luminoasă a zilelor care vor veni umple pământul cu bucurie. Prima grupă fericită eliberată de pe scena robiei lui satan sunt cei 144.000, care sunt văzuți în siguranță deplină și părtășie sfântă cu Mielul stând pe muntele Sion. Ei reprezintă rămășița credincioasă din Iuda. Cu privire la timp, trebuie diferențiată viziunea (versetele 1-5) de împlinirea ei. Succesiunea evenimentelor, care conduc spre sfârșit, începe cu versetul 6, care ne arată, că lumii întregi i se va vesti Evanghelia veșnică.

6. - »Și am văzut un alt înger zburând în mijlocul cerului, având o Evanghelie eternă.« - Cuvintele »un *alt* înger« nu stau în legătură cu cei șapte îngeri (capitolul 11,15), și nici cu Mihail și îngerii lui (capitolul 12,7), ci cu vulturul care zboară în mijlocul cerului și vestește judecățile vai (capitolul 8,13). S-ar putea pune la îndoială această legătură, deoarece unul este un vultur, celălalt un înger, dar această contradicție este numai aparentă. Expresia „înger” nu desemnează în sine un anumit fel de ființe sau o anumită natură, ci o lucrare, și ea se folosește atât pentru ființe spirituale cât și pentru oameni. Contextul, și nu numai cuvântul este decisiv pentru folosirea ei cu privire la oameni sau cu privire la duhurile slujitoare. Cuvântul înger înseamnă de fapt *mesager*. Atât vulturul cât și îngerul sunt mesageri. Ambii au fost văzuți de Ioan, cum zboară în mijlocul bolții cerești, așa că ei pot să privească pământul până în cele mai îndepărtate colțuri ale lui, și să vestească tare mesajul lor. Vulturul care zboară este un prevestitor al *judecății*, îngerul care zboară este un mesager al *harului*.

Va fi deci **Evanghelia veșnică** vestită literalmente printr-un înger? Va zbura realmente o ființă-duh în mijlocul cerului și va vesti Vestea bună? Înainte și în timpul Împărăției de o mie de ani vor fi folosiți îngeri în multe feluri pentru împlinirea voii lui Dumnezeu potrivit cu providența și cu guvernarea Sa. Dar predicarea Evangheliei, fie ea Evanghelia Împărăției sau Evanghelia harului și a gloriei lui Dumnezeu, este o misiune care a fost încredințată *oamenilor* și nu îngerilor. Aceasta este desigur valabil și cu privire la Evanghelia veșnică. Însă fără îndoială îngerii vor sprijini și vor încuraja în ultimele zile ale ultimei săptămână-an lucrarea de vestire a vestei bune potrivit cu providența lui Dumnezeu. Noi presupunem că predicatorii Evangheliei veșnice vor fi în principal iudei întorși la Dumnezeu, și rezultatul lucrării lor va fi strângerea unei mulțimi numeroase de oameni mântuiți dintre națiuni, care vor avea parte de binecuvântările Împărăției de o mie de ani. De mai multe ori cuvintele din Isaia 66,19-21 sunt aduse în legătură cu vestirea Evangheliei veșnice, dar aceasta este o greșeală. Așa cum arată clar versetele anterioare, trimiterea din Isaia 66,19 va avea loc, *când* Domnul va veni personal, ca să facă judecata peste orice faptură. Evanghelia veșnică, dimpotrivă, va fi vestită națiunilor, *înainte* să vină Domnul. Îngerul care zboară prin mijlocul cerului arată că de jur împrejur și extinzându-se rapid va fi vestită o mărturie despre har și o atenționare cu privire la judecată întrucâtva în seara dinaintea »zilei de răzbunare a Dumnezeului nostru« (Isaia 61,2). Numai în viziune *îngerul* vestește Evanghelia veșnică.

Evanghelia vestită astăzi este Evanghelia *harului* bogat și neîngrădit al lui Dumnezeu față de păcătoșii vinovați (Faptele Apostolilor 20,24; 1 Corinteni 15,1-4; Romani 1,16) și Evanghelia *slavei* lui Hristos (2 Corinteni 4,4). Evanghelia *Împărăției* a fost vestită înainte de moartea și învierea lui Hristos (Matei 4,23; 9,35; 10,7) și după răpirea Adunării va fi iarăși vestită (Matei 24,14). Mesajul din versetul 7 este numit Evanghelia veșnică, deoarece este un adevăr cu valabilitate eternă, că adorarea se cuvine numai Creatorului sublim și nu unei creaturi. Numai în

locul acesta se vorbește despre *Evanghelia veșnică*. Noi gândim, că *Evanghelia veșnică* va face parte oamenilor, care în acele zile rele o vor primi prin acțiunea Duhului Sfânt, de binecuvântările Împărăției; în această privință există o paralelă cu *Evanghelia Împărăției*.² – Prima veste bună este conținută în sentința judecății divine asupra șarpelui în Geneza 3,15, în care Dumnezeu după căderea omului a vorbit și despre sămânța femeii, care va zdrobi capul șarpelui. În această înștiințare despre Mântuitorul s-a revelat harul lui Dumnezeu, și pe parcursul secolelor întunecate și pline de transformări ale istoriei omului această *Evanghelia* a rămas neschimbată în conținutul ei esențial, căci Dumnezeu rămâne neschimbat în harul Său, și de la intrarea păcatului în lumea aceasta până la judecarea lui la venirea Domnului, speranța creaturilor Sale poate să se sprijine numai pe Dumnezeu și acționarea Sa în har.

Prin cinci expresii sunt enumerați oamenii cărora le va fi vestită *Evanghelia veșnică*. În primul rând sunt numiți cei care »locuiesc pe pământ«. Oameni de același fel și aceeași ținută morală sunt amintiți în diverse locuri (capitolul 3,10; 6,10; 11,10 și altele) ca aceia »care locuiesc pe pământ«³. Sunt creștini decăzuți, care resping chemarea cerească (Evrei 3,1) și conștient aleg pentru ei pământul și interesele lui. În continuare se spune că acest mesaj va fi vestit și »oricărei națiuni și seminții (*parte a unei națiuni sau a unui popor*) și limbi (*grupe de popoare cu aceeași limbă și același dialect*) și popor (*organizat statal sau nu*)«. Ultimele patru expresii cuprind împreună întreaga omenire; ele se folosesc repetat ca o formulă pentru denumirea tuturor oamenilor (capitolul 7,9; 11,9). Deci tuturor acestora li se va vesti *Evanghelia veșnică*. Aici nu se spune nimic despre primirea sau respingerea acestui mesaj de către oameni; informații în privința aceasta trebuie căutate în alte locuri din Scriptură.

7. - »„Temeți-vă de Dumnezeu și dați-I glorie, pentru că a venit ceasul judecății Lui; și închinați-vă Celui care a făcut cerul și pământul și marea și izvoarele apelor!”« - Acesta este conținutul mesajului, care va fi vestit în continuare. El conține numai cerințele minimale, pe care Dumnezeu trebuie să le pună oamenilor. Prima obligație a creaturii este să se teamă de Dumnezeu, ceea ce în realitate este »începutul înțelepciunii«, așa cum se spune de două ori în Cuvântul lui Dumnezeu (Psalmul 111,10; Proverbe 9,10). Această somație este totodată o chemare la *întoarcere* de la fiară spre Dumnezeu, de la creatură spre Creator. Marea mulțime va glorifica un om, care a făcut pe satan Dumnezeu. Acestuia i se vor închina mulți. Dar totdeauna numai Dumnezeu se cuvine să fie glorificat pe baza Ființei Sale, a lucrării Sale și a căilor Sale. Lumii i se aduce aminte de acest adevăr uitat, dar mare și de bază: »Dați-I lui Dumnezeu glorie!« Apoi este numit motivul serios pentru a face aceasta: »Pentru că a venit ceasul judecății Lui.« Ce moment decisiv a fost atins în istoria omenirii! Dumnezeu stă gata să intervină cu judecata, și nicio putere nu este în stare să rețină loviturile judecății Sale. Ele vor lovi în curând lumea păcătoasă și creștinătatea decăzută și pe oamenii și popoarele iudaice. – În cele din urmă se face solicitarea: »Și închinați-vă Celui care a făcut cerul și pământul și marea și izvoarele apelor!« Adevărul de bază, că Dumnezeu – în Persoana Fiului – este Creatorul tuturor lucrurilor, a celor văzute și celor nevăzute (Coloseni 1,16), s-a pierdut și se va pierde tot mai mult din ochi. Omul își arogă locul lui Dumnezeu, și dreptul Creatorului la omagiere din partea creaturilor Sale a fost aproape alungat din conștiința omului. Adevărul despre *creație* este însă primul subiect și de bază al revelației divine (Geneza 1; Psalmul 33,6-9; Evrei 11,3). Cu vestirea *Evangeliei veșnice*, ținând seama de judecata gata să înceapă, acesta este readus în amintire și accentuat categoric. Adorarea Creatorului este o poruncă la care nu se renunță, adresată oamenilor și îngerilor. – Așa

² Alți comentatori de renume sunt de părere, că *Evanghelia veșnică* în esență este aceeași cu *Evanghelia Împărăției*.

³ Este foarte îndoielnic, dacă vreuna din persoanele din aceste grupe se vor smeri pe baza vestirii *Evangeliei* și vor primi *Vestea bună*. Când ne sunt prezentate rezultatele acestei lucrări mari și extinse a harului (ca în capitolul 7,9), nu găsim nici o menționare a acelora »care locuiesc pe pământ«. Aici avem cinci expresii pentru desemnarea acelora cărora li se va vesti *Evanghelia*; în capitolul 7,9, unde se văd rezultatele, sunt numai patru (vezi și 2 Tesaloniceni 2,10.12).

cum întreaga omenire este rezumată în cele patru expresii, națiuni, limbi și popoare, tot așa totalitatea creației poate fi văzută în patru expresii, cer, pământ, mare și izvoarele de apă.

Cât de bun și de îndurător este Dumnezeu, că El, înainte ca răsplata Sa dreaptă să ajungă pe vinovații de pe pământ, trimite omenirii întregi acest ultim mesaj prin cuvinte serioase și insistente! Este momentul potrivit, căci aproape orice gând cu privire la Creator va fi atunci dispărut de pe pământ. Toți vor adora fiara, cu excepția celor aleși, care însă vor fi o minoritate slabă și neînsemnată.

3. Căderea Babilonului

8. - »Și un alt înger, al doilea, a urmat, spunând: „A căzut, a căzut Babilonul cel mare, care a făcut ca toate națiunile să bea din vinul mâniai curviei lui!”« - În versetele 6 până la 9 găsim trei comunicări deosebite făcute prin îngeri. Prima și a treia comunicare sunt făcute cunoscut »cu glas tare«, aceasta a doua nu. - În istorisirea biblică Babilonul joacă un rol important ca putere statală și religioasă. Fie că îl vedem ca stat (Ieremia 51) sau ca sistem religios (Apocalipsa 14,8; 17 și 18), în ambele cazuri este un sistem puternic și consolidat, care ține în robie pe poporul lui Dumnezeu. În Vechiul Testament Babilonul a fost prima și singura putere păgână căreia Dumnezeu nemijlocit i-a încredințat puterea de guvernare (Daniel 2,37). Sfârșitul puterii Babilonului sta în legătură directă cu eliberarea iudeilor din captivitatea de șaptezeci de ani. Tot așa va fi și în timpul din urmă. Fiara din cartea Apocalipsa, care va „moșteni” puterea statală a vechiului imperiu babilonian, va fi nimicită la venirea Domnului (Apocalipsa 19), și poporul lui Dumnezeu va fi eliberat. - Aici însă vedem Babilonul simbolic, acest sistem uriaș, caracterizat prin curvie spirituală și stricăciune și care va domina un timp scena profetică. Este aproape de neimaginat, că un sistem așa de puternic și de stricat va fi primit cu plăcere de națiunile care odinioară se numeau creștine. Dar așa se va întâmpla. În acest Babilon putem vedea deplina dezvoltare și maturizare a stării care s-a arătat deja în Adunarea (Biserica) din Tiatira (capitolul 2,18-23). Protestantismul ca sistem își va găsi sfârșitul la venirea Domnului (capitolul 3,3); Babilonul va cădea *înainte* de venirea Lui (capitolul 17).

Vechiul Babilon a stăpânit și a subjugat națiunile. El era centrul și bastionul mândriei țărilor din vest și a închinării la idoli. Satan și-a imprimat trăsăturile lui de caracter asupra lui. Potrivit cu gândurile lui Dumnezeu *Israel* și capitala lui renumită Ierusalim trebuia să fie poporul și orașul din care să pornească cunoașterea DOMNULUI și domnia asupra națiunilor. Însă Israel, care a fost pus pe pământ să fie cap peste națiuni, ca să facă o guvernare dreaptă, nu a corespuns acestei misiuni. Și în mod deosebit cu privire la misiunea de a face cunoscut aici Ființa singurului și adevăratului Dumnezeu, el s-a dovedit necredincios. De aceea a trebuit să fie pus deoparte. Babilon este opusul a ceea ce Israel trebuia odinioară să fie și ceea ce va fi realmente cândva sub noul legământ (Ieremia 31). Biserica sau Adunarea trebuie să fie pe pământ o mărturie a Ființei lui Dumnezeu, care este lumină și dragoste, dar ea s-a dovedit a fi un administrator necredincios al adevărului și a eșuat în mărturia pentru Dumnezeu și pentru Domnul Isus Hristos. Prin aceasta, ca urmare al eșecului și ruinei morale și spirituale a Bisericii, s-a pregătit baza pe care satan poate să introducă Babilonul simbolic, pervertitorul pământului. El va conduce națiunile, care s-au îmbătat cu vinul curviei și stricăciunii lui, la robie spirituală. Vrajitoriile lui ademenitoare vor fi ca lanțuri aurite. Națiunile se vor dăruia ademenirilor lui și poficioase vor bea din paharul lui aurit. - Aici se anunță cu cuvinte clare căderea lui. Reluarea cuvântului »a căzut« nu trebuie văzută ca o simplă particularitate de exprimare. Căderea vechiului Babilon a fost vestită în același fel ca și a Babilonului simbolic (Isaia 21,9; Apocalipsa 18,2).

În acest verset se face cunoscut numai că Babilonul a căzut. Judecata este privită ca și cum ar fi executată, detalii nu sunt date. Caracterul Babilonului, sentința asupra lui și uneltele umane folosite pentru distrugerea lui sunt descrise mai detaliat în capitolele 17 și 18; în primele trei

versete din capitolul 19 se anunță maiestos în cer nimicirea deplină și veșnică, și anume înainte de nunta Mielului. După ce *curva* a fost nimicită este prezentată *mireasa*.

Toate națiunile vor bea »din vinul mâniei curviei lui«. Aceasta este o expresie foarte neobișnuită, mai severă decât afirmațiile asupra cetății vechi de pe râul Eufrat (Jeremia 51,7). Babilonul din cartea Apocalipsa, curva cea mare, prin ispitele ei, prin ademenirile ei nesfânte și prin incitățile ei la rău, va vrăji națiunile și va pune stăpânire pe ele. Patimile lor vor fi trezite apoi într-un chip îngrozitor, și ele vor fi nu numai nestăpânite, ci legăturile nepermise ale curvei cu ele le va îmbăta din punct de vedere spiritual și le va conduce la acte de nebunie. Dar când va fi atins punctul culminant al nelegiuirii și nebuliei legăturii nesfânte dintre biserica stricată și națiunile tot la fel de stricate, atunci se va auzi mesajul: »A căzut, a căzut Babilonul!«

4. Soarta îngrozitoare a adoratorilor fiarei

9.-12. - »Și un alt înger, al treilea, le-a urmat, spunând cu glas tare: „Dacă se închină cineva fiarei și chipului ei și primește un semn pe fruntea sa sau pe mâna sa, va bea și el din vinul mâniei lui Dumnezeu, care este pregătit neamestecat în paharul mâniei Lui, și va fi chinuit în foc și pucioasă înaintea sfinților îngeri și înaintea Mielului. Și fumul chinului lor se înalță în vecii vecilor; și nu vor avea nicidecum odihnă, nici zi, nici noapte, cei care se închină fiarei și chipului ei și cine primește semnul numelui ei. Aici este răbdarea sfinților care păzesc poruncile lui Dumnezeu și credința în Isus.» - În mesajul anterior a fost făcută cunoscută căderea Babilonului. Imperiul roman, împreună cu cei zece împărați, care îi aparțin, cu un gând și cu puterea lor unită vor fi unealta pentru nimicirea Babilonului (capitolul 17,16,17). Cele zece coarne și fiara vor lucra împreună în intenția comună de a nimici curva, Babilonul. După aceea fiara va putea înainta nestingherită pe drumul ei de păcat și defăimare. Mai înainte fiara poartă curva, prin care se face aluzie că ea va fi sprijinită de fiară. Însă după aceea o ură și aversiune mare vor înlocui admirarea de la început a aroganței ei spirituale. Fiara trebuie să domnească fără rivali și să aibă singură puterea, aceasta este ținta ei. Ea se va dovedi apoi mai clar, că este un sistem cu autoritate brutală, ale cărei dispoziții vor fi impuse riguros. După nimicirea Babilonului fiara se va arăta în caracterul ei cel mai rău. Când curva va fi înlăturată, dezvoltarea deplină a răului va fi repede atinsă. Printr-un demers aspru și intransigent se va obține prin constrângere ca toți, bogați și săraci, mari și neînsemnați să se umilească și să adore fiara. Supunerea absolută sub fiară va fi prescripția severă în timpul de necaz care va veni. În timpul acestor împrejurări îngrozitoare se îndreaptă *strigătul de atenționare* spre adoratorii fiarei. Soarta îngrozitoare anunțată aici va fi în greutatea ei neîntrecută corespunzătoare mărimii vinei și nedreptății înfiorătoare, care va fi atunci exercitată public.

Având în vedere pedeapsa amenințătoare cu moartea, fiara și chipul ei vor trebui adorate și semnul ei va trebui primit pe frunte sau pe mână, ocolirea nu va fi posibilă. Cine nu vrea să se închine fiarei, alege inevitabil moartea, probabil în formele ei cele mai rele. În afară de aceasta va fi strict interzisă orice profesie și va fi strict interzis orice comerț sau schimb de mărfuri tuturor celor care refuză să recunoască cerințele ei (capitolul 13,17).

Însă aici sunt atenționați sever adoratorii fiarei. Ei sunt amenințați cu o pedeapsă așa de îngrozitoare, că simpla ei menționare este suficientă ca oamenii să fie cuprinși de fiori de groază. Ce fel de pedeapsă va fi aceasta? Îngerul al treilea a vorbit cu glas tare, așa că toți puteau auzi și de aceea sunt fără scuză: »va bea și el (cel care s-a închinat fiarei și a primit semnul ei) din vinul mâniei lui Dumnezeu«. Națiunile vor fi băut din paharul curvei (versetul 8); apoi într-o dreptate de răzbunare vor trebui să bea din paharul mâniei lui Dumnezeu (versetul 10). În acest pahar nu se vor găsi componente de alinare (Psalmul 75,8), el va conține numai mânia curată, neamestecată. »Și va fi chinuit în foc și pucioasă« - acest chin îngrozitor va lovi pe fiecare, fiecare personal va suferi chinul veșnic. »Focul și pucioasa« (Isaia 30,33; Apocalipsa 20,10) sunt simbolul chinurilor de nedescris. O stare mai agravată va fi, că fiecare adept al fiarei va trebui să

sufere aceste chinuri amare înaintea sfinților îngeri (în prezența lor) și înaintea Mielului. Din locul lor în înălțime, sfinții îngeri vor fi martorii nelegiurii detestabile a fiarei și a slujitorilor ei și a adepților ei. Apoi ei vor vedea și răzbunarea divină, și fiecare din cei chinuți vor ști că îngerii privesc în jos spre scena chinurilor de nedescris⁴. Ei vor fi chinuți și înaintea Mielului⁵, căruia ei I s-au împotrivit public și al cărui sânge ei L-au călcat în picioare cu răutate. Această conștiență va face ca amărăciunea chinurilor lor să fie mult mai intensă.

11. - »Și fumul chinului lor se înalță în vecii vecilor; și nu vor avea nicidecum odihnă, nici zi, nici noapte.« - Cuvântul »el«, folosit de două ori în versetul 10 deosebit de sever, arată că se vorbește de fiecare om în parte. Acum însă este văzută colectivitatea, și de aceea se spune »fumul chinului lor«. Ce tablou sumbru al unei judecăți copleșitoare și totale (Geneza 19,28; Isaia 34,10)! În mod asemănător va fi judecată curva (capitolul 19,3).

Expresia »în vecii vecilor« (sau »din veșnicie în veșnicie«) se folosește pentru a exprima

- existența⁶ veșnică a lui Dumnezeu (capitolul 4,9-10; 10,6; 15,7);
- slava veșnică a Mielului (capitolul 5,13);
- domnia veșnică a celor sfinți (capitolul 22,5);
- chinul veșnic al diavolului, al fiarei și al profetului mincinos (capitolul 20,10);
- chinul veșnic al celor pierduți (capitolul 14,11).

»Nu vor avea nicidecum odihnă, nici zi, nici noapte«, așa spune sentința aspră din capitolul 14,11, și »vor fi chinuți zi și noapte, în vecii vecilor«, aceasta este explicația clară din capitolul 20,10. Chinul celor pierduți și al diavolului va fi veșnic, fără sfârșit, fără alinare, neîncetat. Acest chin fără sfârșit al adoratorilor fiarei depășește orice imaginație omenească. Dar pedeapsa veșnică a celor pierduți este scrisă în însemnările de neșters ale cărții Apocalipsa. Păcatul și pedeapsa lui trebuie măsurate după etalonul mărimii, slavei și veșniciei lui Dumnezeu. Numai El poate revela cine și ce este El. Păcatul împotriva Celui nesfârșit și veșnic trebuie în mod necesar să aducă cu sine urmări nesfârșite și veșnice.

12. - »Aici este răbdarea sfinților care păzesc poruncile lui Dumnezeu și credința în Isus.« - În aceste împrejurări, care sunt fără asemănare în istoria omenirii, numai sfinții pot să stea neclintiți și statornici. Lor nu le este permis, chiar dacă ar fi în stare, să se opună folosind sabia (capitolul 13,10). Dar credința și perseverența, oricât de greu încercate ar fi ele, vor obține în cele din urmă victoria. Moartea va sta înaintea lor, dar credința le va da certitudinea, că este mai bine să fi omorât prin fiară decât să fi chinuit împreună cu fiara. Sfinții asupriți vor păzi poruncile clare ale lui Dumnezeu și credința în *Isus*. În capitolul 17,6 martirii sunt numiți »martorii lui *Isus*«. Acest Nume, care este mai presus de orice nume, nu este frecvent amintit în cartea Apocalipsa, dar legăturile, în care El este amintit, au înțelesuri mult mai adânci (capitolul 1,9; 12,17; 14,12; 17,6; 19,10; 20,4; 22,16).

⁴ În timpul acela, în mod deosebit la început, îngerii vor fi folosiți în mare măsură la executarea judecăților date (Matei 13,40-42.49.50; Apocalipsa 20,1-3). Citim și despre »mânia Mielului« producătoare de groază. Atât Mielul cât și îngerii vor participa la executarea răzbunării lui Dumnezeu asupra fiarei și asupra acelor care o urmează.

⁵ „Chinul deosebit amintit aici, al acelor care vor primi semnul fiarei, este chinul »cu foc și pucioasă ... înaintea Mielului«. În aceste cuvinte pare să se exprime asprimea blestemului în mod asemănător ca în capitolul 6,15-17, unde este descrisă groaza care va cuprinde pe cei păcătoși, când vor vedea »Fața Celui ce stă pe tron« („Notes on the Revelation” de Brodie)

⁶ „În veșnicie nu există nimic trecut sau viitor, ci totul este prezent.” (Philo)

5. Fericirea celor morți, a celor care mor în Domnul

13. - »Și am auzit un glas din cer spunând: „Scrie: Ferice de morții care mor în Domnul de acum încolo!” „Da”, spune Duhul, „ca să se odihnească de ostenele lor, pentru că lucrările lor îi urmează!”« - Solicitarea de a scrie apare de douăsprezece ori în cartea Apocalipsa și arată lucruri deosebit de importante. Glasul unuia care vorbește, al cărui nume nu este făcut cunoscut, a ajuns la urechea vizionarului. Însă mesajul a fost adresat nu numai lui Ioan, ci este valabil pentru *toți* sfinții, cu toate că el va trebui să aducă, și va aduce, mângâiere și încurajare în mod deosebit sfinților din timpul de strâmtorare și necaz premergător venirii Domnului. Totdeauna este adevărat, că oamenii, care mor în Domnul, sunt fericiți. Dar de ce este trimis acest mesaj tocmai în acest moment critic din istoria omenirii, și de ce sunt adăugate cuvintele »de acum încolo«? Răspunsul la această întrebare este simplu și mulțumitor. Cuvintele »de acum încolo« arată că sfârșitul este *aproape* și *acum* va veni timpul binecuvântărilor.

În capitolul 20,4 sunt complet enumerați sfinții cerești, care vor domni o mie de ani împreună cu Hristos. Aceștia le vor aparține trei grupe diferite:

1. O grupă de sfinți deja cunoscută, care stau pe scaune de domnie. Sunt morții înviați și sfinții vii, care au fost transformați, care vor întâmpina în văzduh pe Domnul la venirea Lui (1 Tesaloniceni 4,16-17; 1 Corinteni 15,51-54). După răpirea lor ei sunt văzuți în cartea Apocalipsa de la capitolul 4 și până la capitolul 19,4 ca »bătrâni«.
2. »Sufletele celor decapitați pentru mărturia lui Isus și pentru Cuvântul lui Dumnezeu.« Acești martiri constituie o grupă în sine; ei vor fi uciși înainte de apariția fiarei ca putere prigonitoare (capitolul 6,9-11).
3. »Aceia care nu se închinaseră fiarei, nici chipului ei și nu primiseră semnul pe fruntea și pe mâna lor.«

Între moartea de martir a celor două ultime grupe va trece un timp, probabil câțiva ani. Dacă deci în cele trei grupe amintite se vede totalitatea sfinților, care vor domni împreună cu Hristos (capitolul 20,4), cărei grupe aparțin »morții care mor în Domnul de acum încolo«? Fără îndoială în grupa a treia, grupa celor care vor suferi moartea în timpul domniei fiarei.

Și gândurile următoare ar putea să fie de ajutor. Dacă ultimele două grupe de martiri cuprind *toți* sfinții care vor muri după răpirea Adunării, atunci este clar că niciunul din sfinții din timpul necazului de șapte ani nu va muri de moarte naturală. Toți, cei care »vor muri în Domnul«, vor fi uciși (capitolul 13,15). De aceea nu este corect ca cuvintele acestui verset să fie gravate pe pietrele de mormânt ale scumpilor noștri adormiți. Toți care »mor în Domnul *de acum încolo*« vor muri ca martiri. Dar deja la scurt timp după aceea vor avea parte de fericirea primei învieri (capitolul 20,6). Ceea ce ei primesc va depăși cu mult felul și dimensiunea binecuvântărilor pe care le primesc cei care au supraviețuit timpul de necaz. Cei înviați vor ocupa un loc deosebit în slava cerească, cei care vor supraviețui vor ocupa locul cel mai înalt de pe pământ. Primii vor domni împreună cu Hristos, ultimii vor trăi sub domnia lui Hristos; primii vor fi împărați, ultimii vor fi supuși.

Duhul răspunde glasului din cer și adaugă cuvinte de mângâiere bogată: »Da, ca să se odihnească de ostenele lor, pentru că lucrările lor îi urmează.»« Probabil că și »în norul de martori« nu este nimeni care să fi umblat în energia credinței ca aceștia, și probabil că nu este niciunul care să fi lucrat și să fi suferit în împrejurări așa de îngrozitoare. Însă după aceea acești martori, »de care lumea nu era vrednică«, vor intra în odihna lor veșnică. Necazul și suferința vor fi trecut pentru totdeauna. Dumnezeu nu este nedrept, ca să uite lucrările lor și dragostea cu care au lucrat. Când acești sfinți vor fi înviați și luați, lucrările lor vor apărea împreună cu ei, ele nu îi urmează, ci vor fi »*cu ei*«. Lucrările lor vor fi apreciate corespunzător adevăratei lor valori de către Judecătorul drept, care va răsplăti pe fiecare după lucrarea lui. Odihna și plata va fi în curând partea aceluia care vor muri atunci în Domnul.

6. Recolta pământului

14.-16. - »Și am văzut: și iată un nor alb, și pe nor stând Unul asemenea Fiului Omului, având pe capul Său o cunună de aur și în mâna Sa o seceră ascuțită. Și un alt înger a ieșit din templu, strigând cu glas tare Celui care stătea pe nor: „Trimite secera Ta și seceră, pentru că a venit ceasul secerișului, pentru că s-a uscat secerișul pământului”. Și Cel care stătea pe nor Și-a pus secera pe pământ, și pământul a fost secerat.» - Judecățile divine trebuie acum, vorbind simbolic, să măture pământul vinovat cu mătura distrugerii și să-l curățe de rău. Secerișul și culesul viei sunt tablourile cunoscute, pe care Dumnezeu le folosește, ca să prezinte acțiunea Sa în timpul din urmă. Recolta este o judecată caracteristică și deosebită, în culesul viei devine activă mânia necruțătoare și furia lui Dumnezeu. La seceriș se desparte grâul de pleavă; culesul viei se ocupă numai cu aceia care sunt prezentați în alt simbol prin pleavă și care apoi primesc de la Domnul răsplata meritată.

Cuvintele »și iată« sunt folosite numai atunci când sunt prezentate lucruri de o importanță neobișnuită. În acest capitol sunt două evenimente de o importanță deosebită, asupra cărora atenția noastră este îndreptată prin cuvântul »iată« (versetul 1 și 14).

»Norul alb« este aici o caracteristică deosebită, tot așa cum este tronul *alb* la judecata celor morți (capitolul 20,11). Norul simbolizează prezența lui Dumnezeu (Ezechiel 10,3-4; Matei 17,5; Apocalipsa 10,1), culoarea *albă* reprezintă curăția și dreptatea absolută, care caracterizează și însoțește acțiunea judecătorească.

14. - »Și pe nor stând Unul asemenea Fiului Omului, având pe capul Său o cunună de aur și în mâna Sa o seceră ascuțită.« - Despre Domnul ca Fiu al Omului se spune, că El va veni »în nor« (Luca 21,27), dar și că El va veni »pe nori« (Matei 24,30). În primul caz Persoana Sa este învăluită, în cel de-al doilea El va fi văzut public. Aici Ioan a văzut, că El *sta* pe nor, ceea ce arată o judecată ponderată, făcută în liniște, fără grabă și fără precipitare, și el L-a văzut »asemenea unui Fiu al Omului«. Domnul sub titlul de »Fiu al Omului« se va ocupa cu situațiile de pe pământ și va judeca pe păcătoși (Matei 25,31; Ioan 5,27). Ca *Fiu al lui Dumnezeu* acum El dă viață celor morți spiritual (Ioan 5,21.25) și în viitor va da viață celor morți trupește (Ioan 5,28.29). Ca *Fiu al Omului* El va veni și Își va impune dreptul de domnie asupra tuturor. În acest titlu se exprimă legătura Lui cu omenirea și cu lumea în general, dar tocmai ca Fiu al Omului El are caracteristicile și slăvile unui »îmbătrânit de zile« (compară Daniel 7,9.13 cu Apocalipsa 14,14 și Apocalipsa 1,13-14). Fără îndoială vizionarul a văzut în această viziune pe Fiul Omului, dar lipsa articolului hotărât în textul original arată că aici trebuia să se vadă în principal ceea ce caracterizează slava *Ființei Sale*. Articolul ar face afirmația acestui verset determinată și personală, s-ar referi la El ca *Persoană (bine definită)*. Dar în această secțiune ni se arată, că acțiunea Fiului Omului va corespunde în totul însușirilor Lui deosebite, și de aceea privirile noastre sunt îndreptate asupra acestora – spre ceea ce *caracterizează* aceste însușiri, și mai puțin asupra *Persoanei Sale*.

»**Cununa de aur**« de pe capul Său este semnul demnității regale (capitolul 4,4; 6,2). Pe capetele lăcustelor erau »*ca niște cununi asemenea aurului*« (capitolul 9,7). La ele înfățișarea autorității regale era neautentică. Însă aici demnitatea regală este autentică, dată de Dumnezeu. În afară de aceasta cununa de *aur* arată dreptatea divină în acțiunea Sa ca Judecător.

El avea »**în mâna Sa o seceră ascuțită**«. Secera nu vorbește de executarea unei judecăți, nici a unei judecăți morale prin judecarea gândurilor și simțurilor inimii (Evrei 4,12) și nici a unei judecăți corporale (Apocalipsa 19,15). Judecata este simbolizată printr-o sabie. Secera este folosită pentru tăierea și strângerea recoltei. Secera Lui era ascuțită, pentru ca să poată face cu ea o lucrare temeinică. Secerătorul o avea în mâna Sa, ca să facă procesul de despărțire și ca apoi să lege neghina în mănunchi, ca s-o ardă, și să strângă grâul în grânar (Matei 13,30).

15. - »Și un alt înger a ieșit din templu, strigând cu glas tare Celui care stătea pe nor: „Trmite secera Ta și seceră, pentru că a venit ceasul secerișului, pentru că s-a uscat secerișul pământului”.« - Acest înger este un alt înger decât cel amintit mai înainte în acest capitol (versetele 6.8.9). De pe tronul din cer și din templul din cer pornesc judecățile pe pământ. Judecățile care pornesc de pe *tron* le găsim în prima parte mare a cărții, care se încheie cu capitolul 11,18, judecățile care pornesc din *templu* le găsim începând cu capitolul 11,19 până la vărsarea potirelor mâniei lui Dumnezeu (capitolul 16). La al șaptelea și ultimul potir al mâniei lui Dumnezeu vedem însă judecăți care pornesc din templu și de pe tron (capitolul 16,17). Tronul (capitolul 4,5) vorbește simbolic despre exercitarea *guvernării* divine, templul (capitolul 11,19) vorbește despre *prezența* nemijlocită a lui Dumnezeu. În partea a doua a cărții Apocalipsa începând cu capitolul 11,19, judecățile sunt de natură mai grea decât judecățile anterioare, deoarece și răul care trebuie judecat este în natura sa mai evident și mai obraznic, provocator și batjocoritor în caracterul lui lumesc-religios. De aceea aceste judecăți vin din prezența imediată a lui Dumnezeu, din templu. Natura lui Dumnezeu în caracterul ca lumină trebuie să facă o răzbunare dreaptă asupra răului.

Îngerul din templu a strigat **cu glas tare**, ca Secerătorul divin să-Și facă lucrarea. »Trmite secera Ta și seceră, pentru că a venit ceasul secerișului, pentru că s-a uscat secerișul pământului«. El a numit două motive pentru ca Fiul Omului să înceapă să strângă recolta. În primul rând este ceasul stabilit al judecății de încheiere, în al doilea rând recolta pământului »s-a uscat« (răscopt). Citim în versetul 7, că a sosit ceasul judecății, aici se spune același lucru despre ceasul recoltării. Ambele stau în strânsă legătură una cu alta.

»**Trmite secera Ta și seceră.**« Fiul Omului nu va strânge personal recolta. El va folosi pentru aceasta pe slujitorii și uneltele Lui, dar El Însuși va conduce și supraveghea recoltarea. Îngerii vor fi secerătorii (Matei 13,30.39).

O »**recoltă a pământului**« va fi în domeniul politic și în domeniul religios. În prorocia lui Ioel este vorba de o judecată a recoltei și o judecată a teascului făcută dușmanilor politici ai lui Iuda și ai Ierusalimului, care va lovi pe națiunile dușmane în valea Iosafat după venirea Domnului (Ioel 3,2.9-14). În sens religios vedem »recolta pământului« în pilda neghinei din țarină (Matei 13,24-30.36-43). În aceasta câmpul de recoltat va fi mult mai extins și va cuprinde »lumea« (Matei 13,38), cel puțin întregul teritoriu al creștinătății.

16. - »Și Cel care stătea pe nor Și-a pus secera pe pământ, și pământul a fost secerat.« - Strigătul îngerului va primi imediat răspuns, dar numai în viziune. Aici nu trebuie să ne gândim la exercitarea de o clipă a puterii divine. În diversele viziuni unele evenimente, care în realitate se extind pe o perioadă mai îndelungată și pot necesita folosirea a numeroase unelte, sunt văzute așa ca și cum într-o clipă s-ar încheia; deci rezultatele definitive sunt rezumate foarte concis. Deseori în alte părți ale Scripturii sunt descoperite detalii, a căror cunoaștere este de asemenea importantă. Cât de îndurător este Dumnezeu, că El ne dăruiește certitudinea, că toate planurile Sale cu siguranță vor ajunge la îndeplinire. Viziunile din cartea Apocalipsa ne confirmă *aceasta*.

Am văzut deja, că recoltarea este un proces de sortare, care desparte neghina de grâu. »Culegeți întâi neghina și legați-o în snopi, ca să fie arsă; iar grâul adunați-l în grânarul Meu« (Matei 13,30). Aceasta este deci lucrarea de recoltare. Este același principiu al sortării, după ce peștii buni au fost adunați în vase și cei răi au fost aruncați (Matei 13,48.49). Această despărțire va avea loc »la împlinirea timpului«. Deci în recoltă nu trebuie văzută exercitarea propriu-zisă a judecății; aceasta este rezervată culesului viei (sau judecata teascului). Această recoltă de aici nu este nici strângerea numărului deplin din Israel, ai căror cele dintâi roade din versetul 4 sunt văzuți în curăția lor ca de fecioară. Recolta aceea va fi binecuvântată din belșug și va fi strânsă când va fi instaurată Împărăția de o mie de ani. Recolta de aici servește selecționării judecătorești și despărțirii, înainte să fie instaurată Împărăția. Ea are loc cu privire la judecata care va veni.

7. Via pământului și judecata ei

17.-20. - »Și un alt înger a ieșit din templul care este în cer, având și el o seceră ascuțită. Și un alt înger a ieșit din altar, având autoritate asupra focului, și a strigat cu glas tare celui care avea secera ascuțită, spunând: „trimite secera ta cea ascuțită și culege ciorchinii din via pământului, pentru că strugurii ei sunt copti.” Și îngerul și-a pus secera pe pământ și a cules via pământului și a aruncat ciorchinii în teascul cel mare al mâniei lui Dumnezeu; și teascul a fost călcat afară din cetate și din teasc a ieșit sânge până la zăbalele cailor, pe o mie șase sute de stadii.» - În viziunile din acest capitol sunt amintiți în total șase îngeri (versetele 6.8.9.15.17.18). După numerele de ordine din versetele 8 și 9 se constituie evident o grupă de trei îngeri, care trebuie diferențiați de următorii trei îngeri. Primii trei îngeri anunță evenimente deosebite, care sunt în legătură unele cu altele. Îngerul al patrulea și al cincilea ies din templu (versetele 15.17), din care se vor vărsa și cele șapte potire ale mâniei lui Dumnezeu (capitolul 16,1); al șaselea iese din altar (versetul 18).

Acest înger al șaselea avea »autoritate asupra focului«. El venea din altarul din față, altarul judecății. Strigătul tare și insistent al sufletului martirilor de sub altar după o dreaptă răzbunare (capitolul 6,9-11) va fi împlinit numai parțial până în momentul acela. Însă după aceea judecata deplină va lovi pe dușmanii lor. Altarul din față vorbește despre plăcere înaintea lui Dumnezeu și despre primire (Levitic 1); el vorbește și despre iertare, prin sângele stropit pe coarnele lui (Levitic 4,25.26.30.31). El este însă un altar sfânt, și de aceea el cere judecarea păcatului; aceasta este și baza iertării divine. Aici trebuie deci să ne gândim la o judecată necruțătoare, nealterată, o judecată divină exercitată asupra viei pământului (compară cu Ezechiel 9,2). Îngerul din altar a strigat »cu glas tare«. Era un strigăt tare, poruncitor și urgent, care nu tolera amânare.

18. - »Culege ciorchinii din via pământului, pentru că strugurii ei sunt copti.» - Israel era vița, care a fost adusă din Egipt (Psalm 80,8); ea trebuia să fie mărturia aducătoare de roadă a lui Dumnezeu pe pământ. După secole de îngrijire și ocrotire, vița și via lui Israel a adus numai struguri sălbatici (Isaia 5,2-4). Vițele nobile plantate de Domnul oștirilor s-au transformat în zilele lui Ieremia, „profetul care plânge”, »în mlădițe stricate ale unei vițe străine« (Ieremia 2,21). De aceea Israel a fost pus deoparte, și Hristos, *adevărata* viță, a luat locul acesteia. Numai El putea să aducă roadă și El a adus roadă (Ioan 15). – Caracteristica unui ucenic adevărat este nu numai să fie o mlădiță în viță (și Iuda a fost așa), ci să fie o mlădiță *aducătoare de roadă*. Expresia »via pământului« semnifică întreg sistemul religios din timpul de necaz care va veni, nu numai iudaismul. Ciorchinii lui vor fi atunci copti pentru judecată. Strugurii vor fi culeși și vor fi aruncați în teascul mare al mâniei lui Dumnezeu. Decăderea religioasă detestabilă de pe pământ va fi atunci judecată fără cruțare. Va fi timpul în care neghina va fi aruncată în cuptorul de foc (Matei 13,40-42) și mlădițele neroditoare vor fi arse (Ioan 15,6). »Teascul a fost călcat afară din cetate.« În timpul culesului nu va mai fi har, nicio judecată de diferențiere, ci numai răzbunare totală. Aceasta o arată clar teascul. »Ziua răzbunării Dumnezeului nostru« (Isaia 61,2) va fi venită atunci și totodată timpul din Isaia 63: »De ce Îți este haina roșie și veșmintele Tale ca ale celui care calcă în teasc?« Așa întreabă profetul, și Mesia răspunde: »Am călcat singur în teasc și nimeni dintre popoare nu era cu Mine; da, le-am călcat în mânia Mea și le-am zdrobit în furia Mea; și sângele lor este stropit pe hainele Mele și Mi-am pătat toată îmbrăcămintea. Pentru că ziua răzbunării era în inima Mea și venise anul celor răscumpărați ai Mei.« (Isaia 63,2-4) Cei decăzuți și dușmanii dintre iudei și națiuni aparțin »viei pământului«; despre judecățile, care îi așteaptă, vorbesc și alte locuri din Scriptură (Psalm 83, 85,5; Isaia 34,1-8; Ieremia 25,15.16; Ioel 3).

20. - »Și teascul a fost călcat afară din cetate.» - Cetatea, despre care este vorba aici, este Ierusalimul. Valea Iosafat este în afara Ierusalimului, și acolo va veni judecata lui Dumnezeu în toată dimensiunea ei asupra dușmanilor: »teascul este plin« (Ioel 3,12.13). Recolta și culesul se

găsesc realmente în profeția lui Ioel; aici în cartea Apocalipsa este însă extins domeniul de aplicare. Prin cuvintele »afară din cetate« trebuie să ne gândim la toată Palestina.

20. - »Și din teasc a ieșit sânge până la zăbalele cailor, pe o mie șase sute de stadii.« - Sânge, nu vin sau suc de struguri, ci ceea ce acestea reprezintă simbolic, s-a vărsat din teasc până la zăbalele cailor – un râu de sânge cu o lungime de aproximativ 300 km. Aceasta corespunde întrucâtva cu întreaga întindere de la nord la sud a țării sfinte, de la Dan și până la Cades-Barnea. Ceea ce vrea să se spună prin aceasta este o nimicire uriașă a vieții umane pe un teritoriu vast. Această baie de sânge îngrozitoare va întrece cu siguranță tot ce a avut loc până atunci. Suntem siguri că profetul Ioel vorbește despre teritoriul în care va avea loc judecata nemiloasă a teascului (Ioel 3,9-14), că în același teritoriu va avea loc și bătălia de la Armagedon (Apocalipsa 16,14-16) și tot în acest teritoriu va avea loc și judecata descrisă în Apocalipsa 19,19-21. Toate aceste evenimente vor avea loc în Palestina. Acolo se va arăta păcătoșenia pământului în cea mai pregnantă formă. Fiara și prorocul mincinos, anticristul, vor fi prinși acolo și vor fi predați judecății veșnice; toți, cei care îi vor urma, vor cădea acolo. Și Gog »și toată mulțimea lui și popoarele care sunt cu el« vor fi judecați în Palestina și acolo își vor găsi sfârșitul (Ezechiel 38 și 39); același lucru este valabil și pentru împăratul nordului, asirianul, dușmanul politic și asupritorul lui Israel (Isaia 14,25; Daniel 11,45). Acțiunea finală a lui Dumnezeu de la sfârșitul timpurilor, așa cum este ea prezentată în recoltă și culesul viei, va avea loc în principal în Palestina. Însă ea nu se va limita la Israel, care s-a încărcat cu cea mai mare vină, ci va ajunge la cele mai îndepărtate margini ale creștinismului și națiunilor. Desigur nu susținem părerea că este literalmente vorba de valea Iosafat și ținutul Armagedon, deoarece ambele sunt absolut insuficiente ca să servească ca loc de strângere pentru multele națiuni, care se vor strânge în imediata apropiere a Ierusalimului și vor face din Iudeea un câmp de măcel.

Fie ca Dumnezeu în harul Său să păzească pe poporul Său iubit de principii nesfinte și de duhul care caracterizează așa de mult timpul nostru!